

شنبه • ۲ اردیبهشت ۱۳۹۳ • سال یازدهم • شماره ۱۹۹۷ • ۷		
		
روزنامه	شرق	روزنامه
شهر	تهران	شهر
فتح‌الله گولن: ما با کسانی مواجه هستیم که روزگاری همراه بودیم	صفحه ۸	صفحه ۸
سایه‌روشن‌های هنر در گفت‌وگو با افشین پیرهاشمی	صفحه ۹	صفحه ۹
سر نوشت محتوم ماهی‌های قرمز پس از نوروز	صفحه ۱۰	صفحه ۱۰

					
یادداشت					

چنار ها و درختان سیمانی خیابان ولیعصر

آنا رفیعی

از پایین ریشه‌اش را می‌زنند و از بالا نورش را می‌گیرند. این است روزگار چنارن خیابان ولیعصر در کنار درختان سیمانی سر به فلک کشیده آن- چناری که روزبه‌روز خود را کچتر می‌کند تا با بار بار از سایه درخت سیمانی همسایه به باریک‌های آن نور برسد اما دیری نمی‌یابد که به جرم پوسیده‌بودن و خطر جانی قطع می‌شود. دیگر هیچ حریم و حرمتی برای چنارها رعایت نمی‌شود. مجوزهای برج‌سازی پشت هم از شهرداری بیرون می‌آیند و برج‌سازان بی‌معملی درختان سیمانی غول‌پیکر را در کنار آنها می‌کارند. کودبرداری‌های عظیم ترپوت خاک را می‌گیرند و ریشه‌های قطورش را قطع می‌کنند. دارس‌تها تنه‌ها و شاخه‌هایش را زخمی می‌کنند و می‌برند. کامیون‌ها و ماشین‌های سنگین مدام تنه می‌زنند و بارهای آهن و گچ و سیمان‌شان را پای آنها خالی می‌کنند. اما این پایان ماجرا نیست بعد از ساخت نیز برای بهتر دیده‌شدن نمای برج‌ها و پاساژهایشان چنارها را مسموم می‌کنند و از بین می‌برند گویی چناری از ابتدا آنجا نبوده است. این برج‌ها و آسمانخراش‌ها که اصلی‌ترین قاتل چنارها شناخته می‌شوند به‌همراه عوامل دیگری چون مترو، آلودگی هوا و آب، پیاده‌روسازی‌های نامناسب، سیمان پای چنارها و موش‌ها همگی دست به دست هم داده‌اند تا چنارهای خیابان ولیعصر را به خاطرهای برای نسل بعد تبدیل کنند؛ چنارهایی که از معدود بقایای ارزشمند خیابانی است که «راه‌آهن» و «اقوه‌خانه‌آذری» را به «بازار تجریش» و «امامزاده صالح» پیوند می‌دهد. خیابان ۱۸کیلومتری که در هفتصدی ۱۳۹۰ در پرونده‌ای بحث‌انگیز در فهرست آثار ملی قرار گرفت و هدف از ثبت آن، حفظ درخت‌های چنار، عناصر موجود در طول محور خیابان، چشم‌انداز ارتفاعات البرز و دیگر ارزش‌های این خیابان بود. اما آنچه که امروز شاهدش هستیم تخریب روزافزون جداره‌ها و بناهای تاریخی و جایگزینی آنها با برپه‌ها و پاساژهای سربهفلک کشیده مخوش‌شدن منظر و خط آسمان و کم‌شدن درخت‌های چنار ۷۰ساله است به‌طوری‌که از ۲۴هزار اصله درخت اولیه کمتر از یک‌سوم آن باقی‌مده است. گاه‌با علی‌شدن بریدن چند چنار صدای اعتراضی بلند می‌شود اما مسوولان با کشتن نهال‌های تازه و توضیحاتی که قانع‌کننده نیستند سعی در آرام‌کردن معترضان می‌کنند با وجود عوامل ذکرشده موثر در تخریب چنارها مشکل می‌توان قبول کرد که نهال ۱۰،۱۵ساله‌ای بتواند دوام بیابدو در جای درخت ۷۰ساله‌ای را بگیرد.

هر شهری خیابانی اصلی را به‌عنوان ویرتینی برای گردشگران در نظر می‌گیرد تا نه‌تنها آنها بلکه مساکان خود شهر را برای فعالیت‌های تفریحی فرهنگی و اقتصادی به آن خیابان بکشاند. ولیعصر با جای‌دادن مراکز فرهنگی و تاریخی باغ‌ها، رستوران‌ها، موزه‌ها و مراکز خرید بزرگ در خود حکم چنین خیابانی را در تهران دارد اما معماری آهنگون و بی‌برنامه در دو سوی خیابان پیاده‌روهایی که از یک طرح تبعیت نمی‌کنند تخریب بناهای تاریخی و نابودی چنارها به‌عنوان نمادی از هویت این خیابان همه و همه در حال زین‌برندن ارزش‌های تاریخی فرهنگی و طبیعی آن هستند.

خیابان‌های مشابه ولیعصر در جهان کم نیستند که برای حفظ و بقای آنچه از گذشته به ارث رسیده جنگیده‌اند و امروز تلاش زیادی برای حفظ تعادل میان سنت و مدرنیزم در آنها جراید دارند. مثلا خیابان «اوتنر دن لیندن» در برلین که نامش را مدیون درختان نماری است که در قرن هفدهمملادی در دو سوی آن کاشته و نه‌نمادی از شهر مبدل شدند بعد از نابودی بناها و درختان این خیابان در جنگ جهانی‌موم اکثر بناها به‌صورت گذشته‌بازسازی شدند و درخت‌های نمدار دوباره در دو سوی این خیابان کاشته شدند تا هویت از دست‌رفته شهر را به آن بازگردانند. شاترن‌بلیزه، پاریس نیز که به درختان شابلوتو ردیفی و کافه‌هایش معروف است در قرن بیستم باصفاهشن تئاترها، موزه‌هاو فرشگاه‌های معروف به اوج شکوفایی خود رسید و مرکز فرهنگی- تجاری پاریس شد. نیازهای گردشگران را ساکنان در این خیابان منجر شد که پیاده‌روهای دو سمت خیابان به جهت رفاه و سهولت عبور و مرور در اوایل دهه ۹۰ میلادی گسترش یابند و پهن‌تر شوند. مشابه این اقدام نیز در خیابان «کورسو» در قلب تاریخی رم با ممنوعیت تردد ماشین در بخش شمالی آن و باریک کردن مسیر ماشین‌ها در بخش جنوبی صورت گرفت. خیابانی کهن که دو میدان اصلی شهر رم (پوپویو و وینیز) را در یک امتداد مستقیم به هم متصل می‌کند و آثار و سبک‌های معماری به جا مانده از قرن‌های گذشته را در بناهای یکدست و همگون آن می‌توان دید.

آنچه در هر سه این خیابان‌ها جلب توجه می‌کند حفظ جداره‌های تاریخی و طبیعی است که قوانین سختگیرانه‌ای نیز برای حفاظت حریم و منظر آنها حاکم است. در صورت نیاز، بناهای جدید در هماهنگی با سبک و استیل معماری مسلط بر خیابان و حفظ حریم‌ها ساخته‌شدند. طراحی‌ها و برنامه‌ریزی‌های مناسب این خیابان‌ها را به محورهای فرهنگی تاریخی و گردشگری تبدیل کرده که با حفظ ارزش‌ها به سوی جلب نیازهای امروزی گام برداشته و قادر به پاسخگویی به هر سلیقه‌ای است. کسی که به‌دنبال تاریخ و هویت شهری می‌باشد با بازدید از این خیابان ولیعصر با طراحی زیبایش به‌صورت خیابانی مستقیم از جنوب به شمال شهر تهران با چشم‌انداز کوها در امتداد مسیر و همچنین جوی‌ها و پیاده‌روهای وسیع در دو سوی خیابان که چنارهای به خط شده زیبایی‌اش را دو چندان می‌کنند، می‌توانست به‌عنوان یک محور فرهنگی تاریخی و اقتصادی در میان نمونه‌های مشابه جهانی قد علم کند و حتی به‌عنوان میراث جهانی در یونسکو ثبت شود. اما امروزه آنچه در این محور به چشم می‌خورد تنها سوده‌های کلان اقتصادی است که با تجلوز به حریم این خیابان، آثار تاریخی آن را در طول سه دوره تاریخی از قاجار تا معاصر نابود کرده‌اند. چنار‌ها، جمله آخرین نشانه‌های تاریخی و هویتی آن هستند که صدای تیشه‌ای که روز به روز محکم‌تر به ریشه‌شان می‌خورد، شنیده می‌شود؛ چنارهایی که با وجود ظاهر آرام و استوارشان در انتظار سونامی عظیمی از قطع و نابودی هستند.

پاراگراف

گزارشی از نشست نقد پروژه زیر گذر چهارراه ولیعصر

حق شهروندان در چاله زیر گذر

شرق چهارشنبه هفته گذشته، پژوهشکده فرهنگ و هنر و معماری شاهد برگزاری اولین جلسه از مجموع نشست‌های انتقادی درباره شهر و «حق به شهر» بود که به ابتکار «بنیاد باهمستان» برگزار شد. موضوعی که در این جلسه بررسی شد طرح زیرگذر چهارراه ولیعصر بود. طرحی که به‌شدت از سوی متخصصان شهری و فعالان مدنی، همچنین استفاده‌کنندگان مورد انتقاد است.

انگیزه اصلی کار بنیاد باهمستان، شناساندن کسانی است که در فرآیند توسعه شهری به حاشیه رانده شده‌اند. به‌رمز این گروه، عابران پیاده در پروژه زیرگذر چهارراه ولیعصر از همین دسته هستند در همین راستا سید مهدی معینی، کارشناس شهرسازی و مولف کتاب شهرهای «پیاپدها»، مفضال درباره اهمیت حق عابران پیاده درسطح شهر سخنرانی کرد. او ابتدا تذکر داد «پیاده‌پذیری شهر» یا «پیاده راسازی» کلاما متفاوت است و منظور از شهری پیاده‌پذیر، حذف اتومبیل از سطح شهر یا در مناطقی از شهر نیست. او افزود «پیاده‌پذیری شهر» از آن‌رو اهمیت دارد که همه ساکنان شهر در زمان‌های متناوبی «پیاده» هستند بنابراین پیاده بودن از شمولیت بیشتری برخوردار است. او سپس به تناقضاتی اشاره کرد که در برنامه‌ریزی و مدیریت شهری با چنین اولویتی در تضاد است و استفاده بیشتر از خودرو شخصی را تشویق می‌کند. تناقضاتی از قبیل نامتوازن بودن کاربری شهری و توزیع جغرافیایی نامناسب آنها، تعرض خیابان‌ها و ساخت بزرگراه‌های متعدد، متعاقب آن ایجاد بل‌های هوایی عابر پیاده و راه‌حل‌های تزیینی هزینہبر برای کاهش سرعت اتومبیل‌ها؛ سرعتی که از پیش تشویق شده است. ساختن مراکز خرید متعدد (که از آن با عنوان Mallسازی» نام برد) بدون در نظر گرفتن معیارهای مکان‌یابی صحیح‌نیز یکی از همین تناقض‌هاست. علاوه بر این‌چنین ابتکارات غلطی در شهرهای دیگر ایران هم به تقلید از تهران عینا تکرار می‌شود. وی در ادامه در اشاره به پروژه چهارراه ولیعصر، گفت: چنین راه‌حل‌هایی در شهرسازی جهان سال‌هاست که منسوخ شده و برای سدهایی عیور و مرور در اوایل دهه ۹۰ میلادی گسترش یابند و پهن‌تر شوند. مشابه این اقدام نیز در خیابان «کورسو» در قلب تاریخی رم با ممنوعیت تردد ماشین در بخش شمالی آن و باریک کردن مسیر ماشین‌ها در بخش جنوبی صورت گرفت. خیابانی کهن که دو میدان اصلی شهر رم (پوپویو و وینیز) را در یک امتداد مستقیم به هم متصل می‌کند و آثار و سبک‌های معماری به جا مانده از قرن‌های گذشته را در بناهای یکدست و همگون آن می‌توان دید.

آنچه در هر سه این خیابان‌ها جلب توجه می‌کند حفظ جداره‌های تاریخی و طبیعی است که قوانین سختگیرانه‌ای نیز برای حفاظت حریم و منظر آنها حاکم است. در صورت نیاز، بناهای جدید در هماهنگی با سبک و استیل معماری مسلط بر خیابان و حفظ حریم‌ها ساخته‌شدند. طراحی‌ها و برنامه‌ریزی‌های مناسب این خیابان‌ها را به محورهای فرهنگی تاریخی و گردشگری تبدیل کرده که با حفظ ارزش‌ها به سوی جلب نیازهای امروزی گام برداشته و قادر به پاسخگویی به هر سلیقه‌ای است. کسی که به‌دنبال تاریخ و هویت شهری می‌باشد با بازدید از این خیابان ولیعصر با طراحی زیبایش به‌صورت خیابانی مستقیم از جنوب به شمال شهر تهران با چشم‌انداز کوها در امتداد مسیر و همچنین جوی‌ها و پیاده‌روهای وسیع در دو سوی خیابان که چنارهای به خط شده زیبایی‌اش را دو چندان می‌کنند، می‌توانست به‌عنوان یک محور فرهنگی تاریخی و اقتصادی در میان نمونه‌های مشابه جهانی قد علم کند و حتی به‌عنوان میراث جهانی در یونسکو ثبت شود. اما امروزه آنچه در این محور به چشم می‌خورد تنها سوده‌های کلان اقتصادی است که با تجلوز به حریم این خیابان، آثار تاریخی آن را در طول سه دوره تاریخی از قاجار تا معاصر نابود کرده‌اند. چنار‌ها، جمله آخرین نشانه‌های تاریخی و هویتی آن هستند که صدای تیشه‌ای که روز به روز محکم‌تر به ریشه‌شان می‌خورد، شنیده می‌شود؛ چنارهایی که با وجود ظاهر آرام و استوارشان در انتظار سونامی عظیمی از قطع و نابودی هستند.

عکس: تلخاک

حافظی رییس کمیسیون سلامت در گفت‌وگو با «شرق» بررسی کرد

خطاهای لایحه بودجه شهرداری تهران

مساله دیگری که مورد اعتراض قرار گرفت احداث مسجدی به نام مسجد

حضرت ولیعصر (عج) است که تا الان برای این مسجد ۲۴میلیاردتومان هزینه شده است برای سال ۹۳، شش‌میلیاردتومان پیش‌بینی شده است. مسجدی که وقتی نگاه می‌کنیم هیچ رنگ‌وبو و اثری از نمادهای اسلامی و معماری ایرانی و اسلامی نبرده است. این‌ها جای تامل دارد.

محل مسجد کجاست؟

ضلع جنوبی پارک‌شهر.

اعتقاد ما این است توسعه مساجد باید در دستور کار قرار بگیرد؛ اما مساجدی که درون محلات باشند. فضایی که بتواند باعث افزایش صمیمیت و ارتقای روابط اجتماعی مردم محل باشد. در محلات مساجدی را داشته باشیم ساده، زیبا و در حد نیاز محله. این قبیل مساجد را اعتقاد داریم باید توسعه دهیم و هزینه‌هایش را پیش‌بینی کنیم.

بالوچود اینکه در جلسات کارشناسی پیش از تصویب بودجه این‌ها را مطرح کردیم و قرار بود دوستان شهرداری پاسخ دهند، پاسخی نگرفتیم و در بودجه مصوب هم که ابلاغ شد این اعداد به همین صورت درج شده و اصلاح نشده است.

چرا شورا با این اشکالات بودجه را تصویب کرد؟

اشکالات مطرح شد و کلیات بودجه هم مورد اصلاح قرار گرفت و مقرر شد اصلاحات اعمال و سپس ابلاغ شود اما متأسفانه بعضی از اصلاحات اعمال نشد.

چه کسی اعمال نکرد؟ کمیسیون بودجه؟

کمیسیون بودجه باید این‌ها را اعمال می‌کرد. متن ابلاغی توسط شورا به فرمانداری و شهرداری توسط کمیسیون بودجه تنظیم و به امضای رییس شورا می‌رسد. مغایرت‌هایی وجود داشت. یکی دیگر از اعتراضات این بود که در تبصره‌های بودجه، به پندهایی از برنامه پنج‌ساله دوم شهرداری اشاره شده که هنوز ابلاغ نشده است. برنامه پنج‌ساله باید ابلاغ شود و یک نسخه آن در اختیار فرمانداری قرار بگیرد و سپس به شهرداری برود و هنوز ابلاغ نشده اما می‌بینیم که در بودجه بارها به پندهای برنامه پنج‌ساله استناد شده است. این موضوع مورد سوال قرار گرفت اما این وجود در بودجه ابلاغی آمد. بخشی از برنامه پنج‌ساله مصوب شده اما چون تکمیل نشده ابلاغ نشده است پس در بودجه سنواتی نمی‌توانند استناد کنند و همین موضوع مورد ایراد فرمانداری هم قرار گرفت و خواستند که مستندات را در اختیار ما بگذارید که کی و کجا چنین برنامه‌ای مصوب شده و محتوایش چیست؟ موضوع دیگر بیمه‌تکمیلی ارندگان تاکسی بالای ۵سال و افراد تحت‌تکلف آنها بود که در سال گذشته تنها برای ارندگان تاکسی بود و صحتی در سال قبل از خانواده آنها نبود.

مساله دیگری که مورد اعتراض قرار گرفت احداث مسجدی به نام مسجد حضرت ولیعصر (عج) است که تا الان برای این مسجد ۲۴میلیاردتومان هزینه شده است برای سال ۹۳. شش‌میلیاردتومان پیش‌بینی شده است. مسجدی که وقتی نگاه می‌کنیم هیچ رنگ‌وبو و اثری از نمادهای اسلامی و معماری ایرانی و اسلامی نبرده است. این‌ها جای تامل دارد

توسط کمیسیون سلامت پیشنهاد گنجانده‌شدن خانواده‌افراد در صحن مطرح شد و به تصویب رسید و متن مذاکرات هم موجود است، اما در بودجه‌ای که ابلاغ شد افراد تحت تکلف حذف شده بود. این موضوع مورد اعتراض کمیسیون قرار گرفت. پس از اینکه فرمانداری ابراداتی را به بودجه گرفت و برگشت اصلاحات کمیسیون سلامت مجدداًاعمال شد.

مورد دیگر در تبصره‌های بودجه پیشنهادشده از سوی شهرداری این بود که اگر شهرداری در سال ۹۳ مازاد بر آنچه پیش‌بینی کرده درآمد کسب کرد، در سه محور مجاز است هزینه کند. اما در صحن شورا براساس متن مذاکرات موجود، قرار بر این شد بعد از تصویب شورا منابع مازاد بر درآمد‌های پیش‌بینی‌شده هزینه شود و به اجازه‌اعضای شورای شهر و مصوبه شورا منوط شد. اما در بودجه‌ای که ابلاغ شد متن به این صورت تحریف شده است که شهرداری می‌تواند مازاد درآمد را هزینه کند و بعداً در اصلاحیه بودجه ارایه کند و مجوز از شورا بگیرد. در حالی‌که مصوبه شورا این بود که اگر مازاد حاصل شد بیابرد شورا و مصوبه بگیرد و هزینه کند. وقتی بودجه توسط فرمانداری برگشت خورد، مجدداً مورد اعتراض قرار گرفت و اصلاح شد.

ایهلمات زیاد دیگری نیز وجود داشت که برخی از آنها با حضور مدیران شهری پاسخ داده شد و پذیرفته شد. برخی‌ها مانند موارد مطرح‌وجه به قوت خود باقی است. یکی دیگر از موارد، بحث پژوهش‌های کاربردی است. شهرداری یک مرکز مطالعات و برنامه‌ریزی دارد و منابع خوبی هم برای مطالعه و پژوهش در اختیار دارد. به موازات این امر در بخش معاونت‌ها منابعی را برای پژوهش‌های کاربردی پیش‌بینی کرده‌اند. اگر واقعاً آنچه در مرکز مطالعات انجام می‌شود مورد تایید معاونت‌ها نیست و نمی‌تواند مشکلات معاونت‌ها را حل کند باید برای آن مرکز تصمیم گرفت. اما اگر اعتقاد داریم آن مرکز یک قوای عاقله است که می‌تواند مطالعات را انجام دهد نباید منابعی را در معاونت‌ها داشته باشیم و باید این‌ها تکلیفش مشخص شود. با اعتراض انجام‌شده این‌ها جمع‌شد.

لایحه بودجه شهرداری تهران به

شورای شهر رفت. اما با گذشت دوهفته تاخیر در اختیار شورای شهر تهران قرار گرفت و اعضای شورا به از دست‌رفتن دوهفته زمان

طلاپی اعتراض کردند. اما مساله تنها این نبود. لایحه بودجه اشکالات عدیده و اختلاف‌های فاحشی داشت. برخی از آنها پاسخ داده شد و برخی خیر. اصلاحات اعمال‌شده توسط اعضای شورا اما از سوی کمیسیون بودجه اعمال نشد و بودجه با اشکالاتش به فرمانداری ابلاغ شد و فرمانداری آن را پس فرستاد تا در اتفاقی نادر کار به پیاده‌کردن مذاکرات صحن شورا برسد. رحمت‌الله حافظی، رییس کمیسیون سلامت، محیط‌زیست و خدمات شهری شورای شهر درباره آنچه خطاهای فاحش در لایحه بودجه شهرداری تهران نامید با «شرق» گفت‌وگو کرده که مشروحش را در ادامه می‌خوانید:

ما در بحث بودجه شما تاکنون تذکراتی را در این باره داشته‌اید که بودجه مصوب در ردیف‌های مشخص، جاهای دیگر هزینه می‌شود، لطفاً جزئیات بیشتری از این ردیف‌ها به مخاطبان ما ارایه دهید؟

تاریخچه را که نگاه کنید طبق روال باید شهرداری لایحه بودجه و برنامه‌های خودش را برای یکسال به شورا ارایه کند. این لایحه توسط شورا مورد بررسی قرار می‌گیرد. بحث‌های فنی در کمیسیون‌های تخصصی مرور شود و جمع‌بندی شورا به صحن بیاید. اگر نیاز باشد قبل از صحن به کمیسیون تلفیق برود و به رای گذاشته و مصوب شود. در ادامه برای اجرا به فرمانداری و شهرداری برود. اتفاقی که برای بودجه سال ۹۳ رخ داد این بود که وقتی لایحه بودجه به شورای شهر تهران تقدیم شد در اختیار کمیسیون‌ها قرار نگرفت. باید لایحه به‌طور کامل در اختیار تمام کمیسیون‌ها و تمام‌اعضای قرار بگیرد. قطعاً کمیسیون‌ها بر اساس موضوع فعالیتشان متمرکز می‌شوند بر بخشی از لایحه که مرتبط با فعالیت کمیسیون مربوطه‌شان است. اما نیم‌نگاهی هم به کلان بودجه خواهند داشت و راجع به آن می‌توانند اظهارنظر کنند و تصمیم بگیرند نهایی صحن شورااست. این روال پذیرفته‌شده‌ای است. اما دوهفته تا تلف نشد و تمام بودجه در اختیار کمیسیون‌ها قرار نگرفت. بخش‌های انتخاب‌شده در اختیار کمیسیون‌ها قرار گرفت و این موضوع مورد اعتراض ما واقع شد.

ما فکر می‌کنید علت این امر چه بود؟

از کسانی که انجام دادند باید سوال کنید. متأسفانه دوهفته وقت طلایی و بارزش که امکان این را فراهم می‌کرد بودجه با دقت بررسی شود از بین رفت. بعد از دوهفته با اعتراض اعضا تکلیف شد که بودجه تکثیر شود و در اختیار اعضا قرار گیرد. زمان بسیار محدود بود و با این وجود ما جلسات متعددی از ظرف ده‌ساعت برگزار کردیم. اعضای کمیسیون ما نزدیک به دوهزار ساعت وقت کارشناسی صرف کردند. اشکالات عدیده‌ای وجود داشت که آنها را منتقل کردیم. عدا‌ی آمدند برخی را نتوانستند پاسخ دهند و برخی پاسخ داده نشد و هنوز هم می‌بینیم در بودجه مصوب این اشکالات وجود دارد.

یکی از موارد بودجه‌ای بود که برای خرید دوربین‌های ثبت تخلف سرعت پیش‌بینی شده است، تعداد دوربین ضربر هزینه هر دوربین با عددی که به عنوان سرجمع اعلام شده است مغایرت دارد و این پذیرفته‌شده نیست. این‌ها بدیهیات اولیه است و نمی‌توانیم بپذیریم در این بودجه چنین خطاهای فاحشی وجود داشته باشد. ۴۶۲دستگاه پیش‌بینی شده و هر دستگاه قریب ۵۵۰میلیون تومان قیمت دارد و چیزی حدود ۲۳۰میلیاردتومان منابع نیاز دارد. اما در جدول ۳۳میلیاردتومان اعتبار تخصیص داده‌اند. ردیف دیگر دوربین ثبت تخلف عبور از چراغ‌قرمز هم ۴۶۲دستگاه هر دستگاه ۲۲۰میلیون تومان اما در بودجه سرجمع را ۱۴میلیاردتومان پیش‌بینی کرده، درحالی‌که سرجمعش ۱۹۴میلیاردتومان می‌شود و این‌ها خطاهایی است که قابل‌توجه‌نیست.

مسایل دیگر بودجه مساجد است. برای کمک به احداث مساجد که کار بسیار پسنندیده و بارزشی است یک جایی برای هر مترمربع حدود یک‌میلیون و ۸۰۰هزار تومان پیش‌بینی شده است و جای دیگر شش‌میلیون و ۶۰۰هزار تومان، این قابل‌پذیرش نیست. ایراد دیگر ساخت مسجد در پارک‌هاست. طبق قانون پارک‌ها تعریف‌شده‌اند و مستحذات‌ات درون هر پارک هم تعریف شده است و نمی‌توانیم خلاف آن چارچوب‌ها بیاییم و ساخت مسجد را درون پارک بگذاریم. پارک‌ها باید نمازخانه داشته باشند و این پذیرفته‌شده است اما ساخت مسجد در پارک، فضا را تغییر می‌دهد و مستحذات‌ات را که مصوبه قبلی است مخدوش می‌کند. مگر اینکه شورا به این نتیجه برسد که در هر پارک یک مسجد داشته باشیم و مصوب کنند و تابلو بزنند.

ما چقدر بودجه برای این کار در نظر گرفته‌اند؟

ساخت مساجد یک ردیف بودجه دارد که سرجمعش حدود ۲۶۰میلیاردتومان است اما چیزی در حدود بالغ بر ۲۰مورد احداث مسجد در پارک در نظر گرفته‌اند که قرار شد اصلاح کنند و به نمازخانه تبدیل شود. این یکی از اشکالات بود که مطرح شد.

فاطمه جمال‌پور